

Honung från Chrustjev

Chrustjeps förut i korthet omnämnda artikel i den berömda amerikanska tidskriften Foreign Affairs visar sig, då den nu blivit tillgänglig i fullständigt skick, vara det kanske mest mjuka och insmickrande aktstycke som kommit från den ryske diktatorn. Artikeln heter "Om fredlig samlevnad" (On Peaceful Co-existence) och utgör i huvudsak en vädjan till västmakterna om goda förbindelser i fredens och den öppna internationella handelns tecken. Det finns ingen motsägelser, skriver Chrustjev, mellan ryssarnas krav på fredlig samlevnad och deras förhoppningar om att kommunismen småningom skall segra över hela världen. Låt de kapitalistiska och de socialistiska systemen konkurrera, skriver Chrustjev, så får vi se vilket system som småningom triumferar. Förslaget om ett fritt och demilitariserat Västberlin är blott ett led i Rysslands strävan att bilägga det kalla kriget. Västmakterna, USA, England och Frankrike, betecknas inte, såsom vanligen sker i den ryska propagandan, som fiender och krigshetsare; denna roll reserveras för Västtyskland och särskilt för Adenauer, som påstås driva tysk revanschpolitik. Faran för freden består väsentligen, skriver Chrustjev, i att västmakterna inte tar avstånd från Adenauers politik, utan tvärtom uppmuntar den. Om något enande av Tyskland kan det inte vara fråga genom beslut under den närmaste tiden; fred måste slutas mellan Öst- och Västtyskland, men enandet måste komma genom en "inre process", i vilken utomstående inte bör ingripa.

Tror Chrustjev att han skall bli trodd av västmakternas ledare? Det förefaller, trots att den ryska statsledningen ofta visat prov på sin bristande kunskap om förhållanden och opinioner i andra länder, minst sagt osannolikt. Ingen tvekar i demokratierna på att kravet på ett s.k. fritt Berlin i själva verket är det första steget till Västberlins infogande i den östtyska och därmed i den ryska diktaturen. Ingen torde heller tveka om att alliansen med Västtyskland måste upprätthållas och att Adenauer likaväl som västmakternas ledare är ivrig att bevara freden. Chrustjeps artikel ter sig därför som ett propagandanummer, avsett att göra intryck på en bredare och mer lättrogen publik; det är föga troligt att ens en sådan begränsad framgång kan upp-

nås genom denna genomskingligt falska framställning av läget.

Då Chrustjev talar om fri konkurrens mellan det kapitalistiska och det kommunistiska systemet är den närmast till hands liggande repliken att en sådan konkurrens omöjliggörs av den ryska statsledningen. Medan kommunisterna fritt får driva propaganda i så gott som alla Västerterns demokratier, är varje propaganda för demokratiska synpunkter och mot Sovjetsystemet förbjuden i Ryssland och dess satellitstater. Men viktigare är att Chrustjev själv genom en rad formuleringar gör en västerländsk publik uppmärksam på det ihåliga i hela resonemanget; Chrustjev begagnar ett ryskt dubbelspråk, som numera är så pass allmänt avslöjat att det knappast längre är farligt.

Sålunda skriver Chrustjev att "det är folket som bestämmer de socialistiska staternas öden", "de socialistiska staterna regleras av det arbetande folket självt", och det arbetande folket måste önska fred. Här beskrivs alltså enligt gängse ryskt språkbruk den totala diktaturen som den fulländade folkstyrelsen. Då Chrustjev i det följande talar om frihetens och folkstyrelsens välsignelser vet man alltså vad han menar med dessa ord: raka motsatsen till vad man menar i Västerlandet.

Ännu grövre är dubbelspråket på en annan punkt. Gång på gång förklarar Chrustjev att Ryssland aldrig ingripit i och inte i framtiden tänker ingripa i andra staters inre angelägenheter. Friheten får inte, heter det med ett citat från Romain Rolland, införas i andra länder, såsom Bourbonerna år 1814 infördes i Frankrike. "Vi har alltid hävdad och vi hävdar i dag att man inte bör blanda sig i andra länders inre angelägenheter." Ryssarna har alltså erövrat tio europeiska stater och senast år 1956 krossat frihetsrörelsen i Ungern, men de har enligt Chrustjeps uttrycksätt aldrig blandat sig i andra staters inre angelägenheter. Även för mycket lättlurade bör det efter en frasa som denna stå klart att Ryssland över huvud taget inte enligt den kommunistiska terminologin kan ingripa i andra staters förhållanden. Ty om Ryssland erövrar, underkuvar och förslavar andra stater är det alltid fråga om en frigörelse. Därmed har Chrustjev själv klargjort vad de ryska löftena är värda.

8/9

10/9

Den finska agrartidningen

Den jämförelse mellan Sverige och Finland

som vi gjorde i söndagens ledande artikel har helt naturligt uppkallat Stockholms-Tidningen till genmål. Tidningens reaktion är av intresse från två synpunkter. Varje radiolyssnare och tidningsläsare måste veta att hr Undén, följd av Stockholms-Tidningen, efter Chrustjeps återbud häftigt angrep de partiledare som uttalar sitt ogillande av besöket och särskilt hr Hjalmarson, vars omöjlighet som svensk politiker med egenartad iver hävdades. Nu har tidningen helt frångått denna linje; inte med ett ord antyds att några sådana angrepp företagits. Det är ännu en reträtt som vi med glädje tar fasta på; den visar antingen att tidningen tidigare gått för långt enligt den svenska regeringens uppfattning eller att de svenska ministrarna ändrat mening. Man vill inte längre använda den ryske diktatorns utfall mot svenska politiker som ett vapen mot dessa politiker; man låtsas tvärtom att man aldrig har varit inne på den linjen.

Som vanligt har emellertid tidningen svårt att hålla fast vid en tankegång en hel ledare igenom. Ty det sägs också, utan skynt av argument, att Dagens Nyheter givit en felaktig bild av de politiska förhållandena i Finland. Vidare antyds det att dessa förhållanden över huvud inte bör öppet diskuteras och att något galet inte alls skett i Finland. Tidningen tycks alltså utgå från att det inte ligger något anmärkningsvärt i att den ryska statsledningen tvungit en finländsk regering att avgå och att den tillagt sig rätten att inom vissa vaga gränser inlägga veto mot en finländsk regeringsbildning. Säkert är att det socialdemokratiska organet i Sverige måste se på finländska förhållanden och den finländska krisen med helt andra ögon än den finländska socialdemokratin.

Maakansans krav på diplomatisk aktion med anledning av Dagens Nyheter's ledande artiklar om Finland vore uteslutande komiskt, om det inte avslöjade just de odemokratiska tendenser som framhävdes i dessa artiklar. Man vill förmå den svenska pressen att hålla tyst av hänsyn till Finland, liksom man vill förmå — och till stor del lyckas — göra den finländska pressen ängslig och undfallande av hänsyn till Ryssland. Det är ett spel som efter diktatorernas pressaktioner under de senaste årtiondena borde vara uppenbart för alla. En fri och öppen debatt även rörande utländska förhållanden hör till demokratins förutsättningar.

Att vi inte ens skulle säga vår mening om de nordiska grannfolkens politik är en fordran som säkerligen endast några särskilt följsamma svenska regeringsorgan är beredda att vika för. Att i detta fall agrarpartiets förnämsta organ står för den blamanta aktionen markerar detta partis egendomliga hållning i dagens finländska politik.

Re
ta l
sven
ta n
läng
talt,
värre
kom
son
sök
hagl
Det
att
hanc
Chr
höje
open
till
och
den
dem
förbi
tion
sven
het
präg
dand
I
Chr
des
mars
ning
söke
föll
tydli
sven
gade
radik
sera
sarn
sven
som
I de
sen